

Full diocesà

9 de setembre del 2018

p4 – Presentació del llibre del rectorologi de Verdú

p5 – Ruta de joves pel Solsonès

50 anys de la «*Humanae vitae*»

El dia 25 de juliol va fer cinquanta anys de la publicació de l'encíclica *Humanae vitae*, papa Pau VI. El text, que fou la darrera encíclica del papa Montini, tracta sobre la regulació de la natalitat. Pel context de la seva publicació, en plena expansió de la píndola anticonceptiva, fou àmpliament controvertida en el món occidental.

En el document es reafirma la relació inseparable entre el significat unitiu i el procreatiu de l'acte conjugal, i es declara també la il·licitud d'alguns mètodes per a la regulació de la natalitat, com l'avortament, l'esterilització i la contracepció; mentre aprova els mètodes basats en el reconeixement de la fertilitat.

També s'indiquen les característiques de l'amor conjugal, de la paternitat responsable, el respecte de la naturalesa

i la finalitat de l'acte matrimonial. Especifica els camins il·lícits per a la regulació de la natalitat i la il·licitud de certs mitjans terapèutics, alhora que s'aborda el recurs als períodes infecunds.

Ens diu el papa Francesc: «El mateix Pau VI, cap al final, recomanava als confessors molta misericòrdia i atenció a les situacions concretes. Però la seva genialitat va ser profètica, ja que va tenir el coratge d'anar contra la majoria, de defensar la disciplina moral, d'aplicar un fre cultural, d'oposar-se al neomalthusianisme present i futur.»

En el punt 222 de *Amoris laetitia*, Francesc ens convida a «redescobrir la *Humanae vitae* per tal de contrarestar una mentalitat sovint hostil a la vida».

«Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin»

Diumenge XXIII durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre d'Isaïes

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert, les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

(35,4-7a)

Salm responsorial

Lloa el Senyor, ànima meva.

(Salm 145)

Lectura de la carta de sant Jaume

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

(2,1-5)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.»

(7,31-37)

«Vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones»

Curar la sordesa obrint el cor

Jean Hakolimana, prev.

Més enllà de la sordesa física, l'evangeli d'avui vol anar a fons, tractar de la sordesa d'esperit. Per això Marc narra aquesta curació d'un sord-mut amb una intenció clarament pedagògica. És un malalt molt especial. Ni hi sent ni parla. Viu tancat en si mateix, sense comunicar-se amb ningú. No s'assabenta que Jesús està passant a prop seu. Són altres els qui el porten. També l'actuació de Jesús és especial. No imposa les seves mans sobre ell com li han demanat, sinó que el pren a part i el porta a un lloc retirat de la gent. Allà treballa intensament, primer les orelles i després la seva llengua. Vol que el malalt senti el seu contacte curador. Només una trobada profunda amb Jesús podrà curar-lo d'una sordesa tan tenaç.

Pel que sembla, la sordesa es resisteix. Jesús acudeix al Pare, font de tota salvació: mirant al cel, sospira i crida al malalt una sola paraula: «Efatà», és a dir, «Obre't». No s'està adreçant a les orelles dels sords sinó al seu cor. Sens dubte, Marc vol que aquesta paraula de Jesús ressoni amb força a les comunitats cristianes que llegiran el seu relat. Coneix bé com és de fàcil viure sords a la Paraula de Déu. Continuem tenint aquesta resistència a obrir-nos a la Bona Notícia de Jesús. No l'escoltem prou i l'anunciem poc. Tenim comunitats sordes-mudes que escolten poc l'Evangelí i ho comuniquen malament. Aquesta sordesa és la malaltia més greu per a la comunitat cristiana d'avui dia. No ens aturem a escoltar l'Evangelí de Jesús. No vivim amb el cor obert per a acollir les seves paraules i a l'hora d'anunciar-lo ens acovardim. Pe això aquesta crida segueix tenint la seva actualitat enmig nostre: «Efatà», «Obre't».

La imatge

Jesús es desplaça per terres veïnes d'Israel, terres de pagans. El sord que a penes parlava representa la necessitat de la salvació que anuncia, tant entre els forasters com també entre els membres d'Israel.

Jesús executa unes accions simbòliques; l'Església en reproduïx en els sacraments. Als qui oïm la Paraula se'ns confia de reproduir-la al nostre torn amb l'anunci i el testimoniatge.

Jesús curant un sord-mut (1635). B. Breenbergh

Agenda

Lit. hores: Setmana III

10 dilluns

—Beat Domènec Castellet
1 Cor 5,1-8/Salm 5/Lc 6, 6-11

11 dimarts

—Beat Bonaventura el Gran
1 Cor 6, 1-11/Salm 149/Lc 6, 12-19

12 dimecres

—El Santíssim Nom de Maria (Dolça, Mireia, Miriam)
1 Cor 7, 25-31/Salm 44 /Lc 6, 20-26

13 dijous

—Sant Joan Crisòstom
1 Cor 8, 1b-7.11-13/Salm 138/
Lc 6, 27-38

14 divendres

—L'Exaltació de la Santa Creu
Nm 21, 4b-9 o bé Fl 2, 6-11/Salm
77/Jn 3, 13-17

15 dissabte

—La Mare de Déu dels Dolors
—Aniversari ordenació episcopal
Mons. Romà Casanova
1 Cor 10, 14-22/Salm 115/Jn 19,
25-27 o bé Lc 2, 33-35

16 diumenge XXIV de durant l'any, cicle B

—Sant Corneli i Sant Cebrià
Is 5, 5-9/Salm 114/ Jm 2,14-18/
Mc 8, 27-35

Presentació del llibre sobre el rectorologi de la parròquia de Verdú

Josep Castellà

El dia 12 d'agost tingué lloc la presentació oficial del llibre *Rectorologi de la parròquia de Verdú*, amb la presència del bisbe de Solsona, acompanyat de l'alcalde de Verdú i de l'autor del llibre, l'historiador Francesc Rodríguez Bernal.

La jornada s'inicià al temple de Santa Maria amb una eucaristia presidida pel prelat solsoní concelebrant amb Mn. Joan Viladot. Després un nombrós públic local i de comarques omplí la sala del Molí del Castell de Verdú participant en la presentació del volum.

Obrí l'acte una salutació de l'alcalde de Verdú, Josep Mas, recordant que aquest llibre era una vella iniciativa del traspassat rector Mn. Ramon Roca. Llavors hi intervingué el bisbe Xavier Novell ressaltant que «el llibre és com un homenatge a la llarga llista de rectors que guiaren la vida pastoral de Verdú».

L'autor del llibre explicà que és un text que presenta la història de Verdú des del punt de vista de la parròquia; la seva influència en l'art, en la cultura, en les persones, contextualitzat en la història de Catalunya.

Exercicis espirituals al Seminari de Solsona

Del 30 de juliol al 4 d'agost es dugueren a terme, al Seminari de Solsona, els ja tradicionals exercicis espirituals, predicats enguany per fra Fernando Ruiz Valero, mercedari, resident actualment al monestir del Pinar (Terol). El fil conductor de les meditacions fou: «Cridats a viure l'amor de Déu».

Mostra de tot allò que s'hi va poder experimentar són les valoracions que els mateixos participants han aportat i que es poden llegir a la web del bisbat. En publiquem una:

«L'experiència ha estat molt enriquidora. M'he adonat que el "silenci interior" és propi de cadascú i que s'hi arriba quan tens la pau interior necessària que el propicia. Agraeixo les meditacions rebudes perquè m'han arribat al cor de manera planera i senzilla. La música de l'orgue a l'eucaristia, ha estat un gran regal!»

Ruta pel Solsonès d'un grup de joves

Delegació de Joventut

Dels dies 15 al 19 d'agost un grup de nois i noies de 16 i 17 anys van realitzar uns dies de ruta pel Solsonès.

Van fer parada a Sant Llorenç de Morunys, Valls de Guixers, la Vall d'ora, Navès, Sant Martí de Juval i Solsona. Uns dies en els quals van poder fer múltiples activitats: kayaks i paddle surf al pantà de la Llosa del Cavall, i també al de Sant Ponç; caminades per diferents rutes, fent entre 10 i 16 km diaris; missa diària en les diverses parròquies; formació i catequesis sobre l'estudi i formar un futur, amistats i temps d'oci, afectivitat i sexualitat, els sagraments;

pregària personal; descoberta de diversos indrets de la Vall d'ora, com Sant Pere de Graudescales; plantar tendes; jocs i diversió; cuinar i rentar plats; temps de somiar i escoltar un conte abans d'anar a dormir, etc.

Cal destacar la bona amistat que hi va haver entre tots els participants i el clima de fraternitat i ajuda. Entre tots van poder superar totes les adversitats, el cansament, les incomoditats de dormir en tenda, el mal temps i la pluja. Van compartir les dificultats i es van enriquir mútuament en les converses i catequesis.

Colònies d'estiu del Grup Colònies Guàrdia Lada

Del 5 al 16 d'agost, el Grup Colònies Guàrdia Lada va dur a terme la 46a edició de les tradicionals colònies d'estiu que tenen lloc en aquest indret de la Segarra, amb Mn. Jaume Vilardell al capdavant. Les colònies mantenen el format tradicional d'unes colònies d'estiu, amb un eix temàtic, estones de lleure i de cançons, de convivència i d'amistat, ja que el grup sempre s'ha mantingut ferm en la defensa del «lleure amb sentit», és a dir, com a servei a la comunitat i sobretot als infants i joves de les nostres terres, a fi que puguin aprendre els principals valors que han de fer possible un món millor. Enguany la tanda va anar molt bé i ha estat molt profitosa tant per als cinquanta infants i joves que hi han participat com per als monitors, consiliari i personal de la casa de colònies que en els darrers temps ha gaudit d'una important transformació i de millores molt destacables gràcies a la dedicació del Xavi i la Núria. De tot plegat, en donem gràcies a Déu! **Informa: Joan Riu.**

Francesc: dir no a l'abús és dir no al clericalisme

Carta del sant Pare al Poble de Déu (II)

El clericalisme «no solament anul·la la personalitat dels cristians, sinó que té una tendència a disminuir i desvaloritzar la gràcia baptismal que l'Esperit Sant va posar en el cor de la nostra gent». El clericalisme, afavorit sigui pels mateixos sacerdots com pels laics, genera una escissió en el cos eclesial que ajuda a perpetuar molts dels mals que avui denunciem. Dir no a l'abús és dir enèrgicament no a qualsevol forma de clericalisme.

Sempre és bo de recordar que el Senyor, «en la història de la salvació, ha salvat un poble. No existeix identitat plena sense pertinença a un poble. Ningú no se salva sol, com a individu aïllat, sinó que Déu ens atrau prenent en compte la complexa trama de relacions interpersonals que s'estableixen en la comunitat humana: Déu va voler entrar en una dinàmica popular, en la dinàmica d'un poble» (exhort. ap. *Gaudete et exsultate*, 6). Per tant, l'única manera que tenim per a respondre a aquest mal que s'ha cobrat tantes vides és viure-ho com una tasca que ens involucra i ens pertoca a tots com a Poble de Déu. Aquesta consciència de sentir-nos part d'un poble i d'una història comuna farà possible que reconeguem els nostres pecats i errors del passat amb una obertura penitencial capaç de deixar-nos renovar des de dins. Tot el que es realitzi per a erradicar la cultura de l'abús de les nostres comunitats, sense una participació activa de tots els membres de l'Església, no aconseguirà generar les dinàmiques necessàries per a una sana i realista transformació. La dimensió penitencial de dejuni i oració

ens ajudarà com a Poble de Déu a posar-nos davant el Senyor i els nostres germans ferits, com a pecadors que imploren el perdó i la gràcia de la vergonya i la conversió, i així elaborar accions que generin dinamismes en sintonia amb l'Evangelí. Perquè «cada vegada que intentem tornar a la font i recuperar la frescor de l'Evangelí, brollen nous camins, mètodes creatius, altres formes d'expressió, signes més eloqüents, paraules carregades de renovat significat per al món actual» (exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 11).

És imprescindible que com a Església puguem reconèixer i condemnar amb dolor i vergonya les atrocitats comeses per persones consagrades, clergues i fins i tot per tots aquells que tenien la missió de vetllar i cuidar els més vulnerables. Demanem perdó pels pecats propis i d'altri. La consciència de pecat ens ajuda a reconèixer els errors, els delictes i les ferides generades en el passat i ens permet d'obrir-nos i comprometre'ns més amb el present en un camí de renovada conversió.

Així mateix, la penitència i l'oració ens ajudaran a sensibilitzar els nostres ulls i el nostre cor davant el sofriment d'altri i a vèncer l'afany de domini i possessió que moltes vegades es torna arrel d'aquests mals. Que el dejuni i l'oració despertin les nostres orelles davant el dolor silenciats en infants, joves i discapacitats. Un dejuni que ens faci tenir gana i set de justícia i impulsi a caminar en la veritat recolzant totes les mediacions judicials que siguin necessàries. (Continuarà.)

Santa Maria de Cervelló

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

Els historiadors assenyalen que Maria de Cervelló (1230-1290) va néixer al palau dels Cervelló, al carrer Montcada de Barcelona, i que fou batejada a la veïna parròquia de Santa Maria del Mar. Després de la mort del seu pare, Guillem de Montcada, Maria de Cervelló va vendre el palau familiar i, amb el suport de la seva mare, projectà de fundar una comunitat religiosa. Per aquest motiu anà a viure en una casa del carrer Ample situada molt a prop de l'església dels Mercedaris.

Durant les sessions del capítol general celebrat l'any 1260 pels frares de la Mercè a Tarragona fou aprovada la creació de la branca femenina de l'Orde la Mercè, i l'any següent, 1261, Maria de Cervelló, ajudada per Eulàlia de Pinós i Isabel de Bertí, fundaren la primera comunitat de mercedàries que aportà una generosa dedicació als pobres i oferí una particular atenció als captius redimits pels mercedaris que arribaven a Barcelona, fet que li comportà la reconeixença de la seva santedat.

En el segle XVI, Santa Maria de Cervelló tenia dedicats força altars a Barcelona i àdhuc, l'any 1700, els frares caputxins, en fundar el nou convent dit de «Dues Viles» a Calella i Pineda, el volgueren posar sota el patronatge de Santa Maria del Socors, ja que, poc abans (1692), el papa Innocenci XII havia reconegut el culte públic de Santa Maria de Cervelló. La seva festa litúrgica s'escau el dia 19 de setembre, i el seu cos reposa incorrupte a la basílica de la Mercè de Barcelona.

La fama de santedat de Maria de Cervelló, ja en vida, li havia valgut el sobrenom de Maria del Socors (o de Socós) i fou especialment invocada amb aquest nom pels mariners i per la gent de mar, que l'anomenaven també «la salvadora de vaixells». En l'escaiença de l'any jubilar mercedari volem il·lustrar aquesta nota amb un boix popular que representa Santa Maria de Cervelló vestida amb l'hàbit de mercedària i amb una nau als braços, car és també patrona i protectora dels navegants barcelonins.

El llibre

El hecho extraordinario

La conversió de Garcia Morente

Homo Legens. 18 euros

El llibre *El hecho extraordinario*, de G. Morente, és l'obra mestra d'un dels pensadors espanyols més insignes i representatius de la primera meitat del segle XX. En 1940 escriu una carta al seu director espiritual, José Mª García Lahiguera, en la qual relata el fet extraordinari que va viure la nit del 29 al 30 d'abril de 1937. En aquesta carta explica la seva radical conversió a la fe, la seva profunda i singularíssima experiència de Déu i la seva decisió de lliurar-se a les ànimes a través del sacerdocí. Conté moltes qüestions interessantíssimes i importantíssimes: Déu; la Providència; el sentit de la vida; la relació home-Déu; la llibertat; raó-fe; el problema del mal.

En l'edició d'aquesta obra hi ha col·laborat el sacerdot solsoní Josep Maria Montiu de Nuix.

Alegreu-vos-en i celebren-ho (XII)

Sant Pare Francesc

166. Com podem saber si una cosa ve de l'Esperit Sant o si el seu origen està en l'esperit del món o en l'esperit del diable? L'única forma és el discerniment, que no suposa tan sols una bona capacitat de raonar o un sentit comú, sinó que és també un do que cal demanar. Si el demanem confiadament a l'Esperit Sant, i al mateix temps ens esforcem per desenvolupar-lo amb la pregària, la reflexió, la lectura i el bon consell, segurament podrem creure en aquesta capacitat espiritual.

167. Avui dia, l'hàbit del discerniment s'ha tornat particularment necessari. Perquè la vida actual ofereix enormes possibilitats d'acció i de distracció, i el món les presenta com si fossin totes vàlides i bones. Tots, però especialment els joves, estan exposats a un *zapping* constant. És possible navegar en dues o tres pantalles simultàniament i interactuar al mateix temps en diferents escenaris virtuals. Sense la saviesa del discerniment podem convertir-nos fàcilment en titelles a mercè de les tendències del moment.

168. Això resulta especialment important quan apareix una novetat en la pròpia vida, i llavors cal discernir si és el vi nou que ve de Déu o és una novetat enganyosa de l'esperit del món o de l'esperit del diable. En altres ocasions s'esdevé el contrari, perquè les forces del mal ens indueixen a no canviar, a deixar les coses com estan, a optar per

l'immobilisme o la rigidesa. Llavors impedim que actuï el buf de l'Esperit. Som lliures, amb la llibertat de Jesucrist, però ell ens crida a examinar el que hi ha dins nostre — desigs, angoixes, temors, recerques— i el que passa fora de nosaltres —els «signes dels temps»— per a reconèixer els camins de la llibertat plena: «Examineu-ho tot; quedeu-vos amb el que és bo» (1Te 5,21).

169. El discerniment no sols és necessari en moments extraordinaris, o quan convé resoldre problemes greus, o quan cal prendre una decisió crucial. És un instrument de lluita per a seguir millor el Senyor. Ens fa falta sempre, per a estar disposats a reconèixer els temps de Déu i de la seva gràcia, per a no malmetre les inspiracions del Senyor, per a no deixar passar la seva invitació a créixer. Moltes vegades això es juga en les petites coses, en allò que sembla irrellevant, perquè la magnanimitat es mostra en les coses simples i en les coses de cada dia. Es tracta de no tenir límits per a les coses grans, per a les coses millors i més belles, però al mateix temps concentrats en les coses petites, en el lliurament d'avui. Per tant, demano a tots els cristians que no deixin de fer cada dia, en diàleg amb el Senyor que ens estima, un sincer «examen de consciència». Al mateix temps, el discerniment ens porta a reconèixer els mitjans concrets que el Senyor predisposa en el seu misteriós pla d'amor perquè no ens quedem tan sols en les bones intencions.

